

Hüzün

— Rabia Barış · 04 Ocak 2010

Biz hüzünle gelmişiz şu yalancı dünyaya
Ve hüzünle büyüdük, hüzün düştü sevdaya.

Hüzün ki duyguya tül, yakışıyor beşere,
Bir anlam getiriyor hüzün düştüğü yere.

Hüzün yanık sineden arşa varan bir değer,
Ruh göklere yükselir hüzün var ise eğer.

Hüzünde huzur bulur kalpte gönül ışığı,
Mabuduna götürür Hakk yoldaki aşığı.

Sabahın seherinde hüzünle öter bülbül,
Gonca mağrur dururken boynunu bükerek al gül.

Hüzün gönül bağıdır, aşığın maşuğuna,
Hüzünle yaklaşır kul, ol cemali pakına.

Hüzün ağır başlıdır, hüzün zümrüt taşlıdır,
Hüzünlü bir insanın gözü her dem yaşlıdır.

Peygamber buyruğudur, az gülüp çok ağlamak,
Pas tutmuş bir yüreği hüzün ile yıkamak.

Hüzün gönül mayası, hüzün derdin devası,
Hüzünle yaklaşmanın gerçek olur rüyası.

Kul ki hüzünle açar ellerini semaya,
Götürür onu hüzün sonsuz olan Mevla'ya.

Başiboş zamanların pervanesidir hüzün,
Sevgi dolu yüreğin sermayesidir hüzün.

Neşeyi az tanıdık, hüzünde kıldık karar,
Hüzün yoksa sinede kahkaha neye yarar?

Rabia BARIŞ